

PALUU PIMEÄSTÄ

»Tiedän mitä siskollesi tapahtui. Se tapahtuu taas.»

WSOY

C.J. TUDOR

C. J. Tudor

Paluu pimeästä

SUOMENTANUT LAURA BECK

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Taking of Annie Thorne
Copyright © C. J. Tudor, 2019

Werner Söderström Osakeyhtiö
Suomenkielinen laitos © Laura Beck ja WSOY 2019
ISBN 978-951-0-42719-4
Painettu EU:ssa

*Kirjailija on kuin palapeli. Hän tarvitsee
kärsivällisyyttä, sitkeyttä ja jonkun
keräämään palaset aina välillä.*

Tämä on Neilille, koska täydennät minua.

Prologi

Jo ennen kuin Gary astuu sisälle taloon, hän tietää että kyseessä on jotain paha.

Siitä kielii avoimesta ovesta tulviva ällöttävän makea tuoksu ja tahmaisessa kuumassa eteisessä pöräävät karpäset; ja jos ne eivät vielä riitä todistamaan, että jokin tässä talossa on pahasti vialla, niin hiljaisuus vahvistaa sen.

Pihatiellä seisoo tyylikäs valkoinen Fiat, etuoven vieressä polkupyörä, kumisaappaat on potkaistu kynnyksimatolle. Lapsiperheen koti. Ja lapsiperheen koti kaikuu elämää silloinkin kun on tyhjä. Sen ei pitäisi kyyristellä raskaana ja pahaenteisenä, paksun tukahduttavan hiljaisuuden alla, kuten tämä talo tekee.

Siitä huolimatta hän huutaa uudestaan. »Haloo! Onko täällä ketään?»

Cheryl kohottaa kätensä ja koputtaa reippaasti avoimelle ovelle. Se oli kiinni kun he tulivat, mutta ei lukossa. Jälleen kerran, jokin on vialla. Arnhill saattaa olla pieni kylä, mutta ihmiset lukitsevat silti ovensa.

»Poliisi!» Cheryl huutaa.

Ei mitään. Ei varovaista askelta, narahdusta tai kuis-kausta. Gary huokaa, hän tajuaa että epäröi taikauskoi- sesti sisäänastumista. Ei kuoleman eltaantuneen aromin takia. Vaan jonkin muun. Jonkin alkukantaisen, joka ikään kuin kehottaa häntä kääntymään ja lähtemään pois, nyt heti.

»Pomo?» Cheryl nostaa katseensa häneen, toinen vii- vanohut kulmakarva kysyvästi kohollaan.

Gary vilkaisee 162-senttistä, juuri ja juuri 45-kiloista seuralaistaan. Reilusti yli 180-senttisenä ja melkein 120-kiloisena Gary on Viidakkokirjan Baloo siinä missä Cheryl on hentoinen Bambi. Noin niin kuin ulkomuo- doltaan. Garyn luonnetta riittänee kuvaamaan, että hän itkee Disney-leffoissa.

Hän suo Cherylille pienen synkän nyökkäyksen, ja he astuvat yhdessä sisälle.

Mätänevän ihmisruumiin kypsä täyteläinen tuoksu on ylivoimainen. Gary nieleskelee, yrittää hengittää suun kautta, toivoo kiihkeästi että joku muu – kuka tahansa muu – olisi ottanut tämän tehtävän. Cheryl irvistää inhoten ja peittää nenänsä kädellään.

Nämä pienet omakotitalot ovat pohjapiirrokseltaan melko samanlaisia. Pieni eteinen. Portaat vasemmalla. Olohuone oikealla ja pikkuruinen keittiö takana. Gary kääntyy kohti olohuonetta. Työntää oven auki.

Gary on nähnyt ruumiita ennenkin. Paikalta paen- neen autoilijan yliajaman lapsen. Maatilan koneiden sil-

poman teini-ikäisen. Ne olivat kauheita, kyllä. Ja aivan varmasti tarpeettomia. Mutta tämä. Tämä on jotain pahaa, hän ajattelee taas. Todella paha.

»Voi saatana», Cheryl kuiskaa, eikä Gary olisi itse sanonut sitä paremmin.

Tuo yksi tyrmistynyt voimasana ilmaisee kaiken. *Saatana.*

Huoneen keskellä istuu nainen lysisssä kuluneella nahkasohvalla isoa taulutelevisiota vastapäätä. Tv:n kuvaruutu on pirstoutunut säröille, joiden ympärillä ryömii laiskasti kymmeniä paksuja lihakärpäsiä.

Loput pörisevät naisen ympärillä. *Ruumiin*, Gary korjaa mielessään. Se ei ole enää henkilö. Vain pelkkä ruumis. Pelkkä tapaus. Ota iisisti nyt.

Hän näkee, että mädäntymisen aiheuttamasta turvotuksesta huolimatta nainen oli eläessään luultavasti hoikka ja iholtaan vaalea, vaikka on nyt läikikäs ja vihreiden suonien marmoroina. Nainen on pukeutunut hyvin. Ruudullinen paita, tyköistuvat farkut ja nahkasaappaat. Naisen iän määrittelemisen on vaikeaa, lähinnä siksi että hänen pääläestään puuttuu suurin osa. Tai no, ei oikeastaan puutu. Gary näkee paloja siitä seinään, kirjahyllyyn ja tyynyihin takertuneena.

Ei ole paljonkaan epäilystä siitä, kuka painoi liipaisinta. Ase lepää yhä naisen sylissä, turvonneet sormet pullottavat sen ympärillä. Gary arvioi nopeasti mitä lienee tapahtunut. Ase on naisen suussa, hän painaa liipaisinta, luoti tulee ulos hiukan vasemmalta koska sillä

puolella on eniten tuhoa, mikä on järkeenkäypää, koska ase on hänen oikeassa kädessään.

Gary on vain virkapukuinen ylikonstaapeli eikä kovin paljon tekemisissä oikeuslääketieteen kanssa, mutta hän katsoo paljon CSI:ta.

Hajoaminen on ilmeisesti tapahtunut varsin nopeasti. Pienessä talossa on kuuma, itse asiassa hautovan kuuma. Lämpötila ulkona on melkein 25 astetta, ikkunat ovat kiinni, ja vaikka verhot ovat edessä, sisälämpötila on varmaankin noussut yli kolmenkymmenen. Gary tuntee jo miten hiki noruu hänen selkäänsä pitkin ja kastelee hänen kainalonsa. Cheryl, joka ei koskaan menetä malttiaan, pyyhkii otsaansa ja näyttää huonovointiselta.

»Helvetti. Mikä sotku», hän sanoo äänessään uupumusta, jota Gary ei ole usein siinä kuullut.

Cheryl tuijottaa ruumista sohvalla päätään pudistaen, sitten hän silmäilee ympäri huonetta, huulet yhteen puristettuina, kasvot synkkinä. Gary arvaa mitä hän ajattelee. *Hyvä talo. Hyvä auto. Hyvät vaatteet. Mutta ei sitä ikinä tiedä. Ei ikinä tiedä, mitä sisällä tapahtuu.*

Nahkasohvan lisäksi olohuoneessa on vain raskas tamminen kirjahylly, pieni sohvapöytä ja televisio. Gary katsoo televisiota uudestaan ja ihmettelee halkeamaa kuvaruudussa ja sitä miksi karpäset ovat niin kiinnostuneita ryömimään siinä. Hän astuu muutaman askeleen eteenpäin lasinsirpaleiden rouskuessa jalkojensa alla ja kumartuu alas.

Lähempää katsoen hän tajuaa syyn. Säröistä lasia peittää tumma, kuortunut veri. Enemmänkin verta on valunut ruutua pitkin lattialle, ja hän tajuaa välttyneensä juuri ja juuri astumasta tahmaiseen lätäkköön, joka on levinnyt lattialaudoille.

Cheryl siirtyy hänen viereensä. »Mitä tuo on? Vertako?»

Gary ajattelee polkupyörää. Kumisaappaita. Hiljaisuutta.

»Meidän täytyy tutkia loput talosta», hän sanoo. Cheryl katsoo häntä ahdistunein silmin ja nyökkää.

Portaat ovat jyrkät, narisevat ja tumman veren rai-doittamat. Niiden yläpäässä on kapea tasanne, josta pääsee kahteen makuuhuoneeseen ja pikkuiseen kylpyhuoneeseen. Jos mahdollista, tasanteella on vieläkin kuumempi kuin alhaalla ja haisee vieläkin vastenmielisemmältä. Gary viittoo Cherylä tutkimaan kylpyhuoneen. Hetken hän luulee Cherylin sanovan vastaan. On selvää että haju tulee jommastakummasta makuuhuoneesta, mutta kerrankin Cheryl antaa hänen esittää ylempiarvoista ja kävelee varovasti tasanteen poikki.

Gary katsoo ensimmäisen makuuhuoneen ovea suusaan kitkerä metallinen maku ja avaa sen sitten hitaasti.

Se on naisen huone. Puhdas, siisti ja tyhjä. Vaatekaappi yhdessä kulmassa, lipasto ikkunan alla, iso sänky, jolla on tahraton kermanvärinen päiväpeite. Yöpöydällä lamppu ja yksinäinen valokuva yksinkertaisissa pui-sissa kehyksissä. Hän kävelee lähemmäs ja ottaa kuvan

käteensä. Poika, kymmenen tai yksitoista, pieni ja jän-
tevä, leveä hymy ja sotkuinen vaalea tukka. *Voi Luoja*,
hän huomaa rukoilevansa. *Hyvä Jumala, ei.*

Sydän entistäkin raskaampana hän palaa tasanteelle
missä näkee Cheryl'in kalpeana ja jännittyneenä.

»Kylpyhuone on tyhjä», Cheryl sanoo, ja Gary tietää
heidän ajattelevan samaa. Vain yksi huone jäljellä. On
avattava enää yksi ovi, ja pääpalkinto on heidän. Gary
huiskauttaa vihaisesti pois kärpäsen ja ottaisi syvän
rauhottavan henkäyksen, jollei haju olisi jo tukahdutta-
massa häntä. Hän tarttuu ovenkahvaan ja työntää oven
auki.

Cheryl on liian kovapintainen antaakseen ylen, mutta
silti Gary kuulee hänen päästävän yökkäävän äänen.
Hänen oma vatsansa keikahtaa nurin, mutta hän onnis-
tuu pakottamaan pahoinvoinnin takaisin alas.

Kun ajattelin että tämä on jotain pahaa, olin väärässä.
Tämä on yksi helvetin painajainen.

Poika makaa sängyllään, yllään iso T-paita, roikkuvat
shortsit ja valkoiset urheilusukat. Sukkien kuminauhat
painuvat hänen jalkojensa turvonneeseen ihoon.

Kirkkaanvalkoiset sukat, Gary ei voi olla huomaa-
matta. Sokaisevan valkoiset. Uuden valkoiset. Kuin
pesujauhemainoksesta. Tai ehkä ne vain näyttävät siltä,
koska kaikki muu on punaista. Tummanpunaista. Rai-
toja isossa T-paidassa, joka puolella tyynyissä ja laka-
noissa. Ja siinä, missä pojan kasvojen pitäisi olla, on vain
iso sohjoinen verinen sotku; piirteitä ei voi erottaa, sillä

ne vilisevät ryömiviä mustia olioita, karpäsiä ja koppakuoriaisia, jotka luikertelevat pilaantuneessa lihassa.

Garyn ajatukset palaavat särkyneeseen tv-ruutuun ja verilätäkköön lattialla, ja yhtäkkiä hän tajuaa kaiken. Miten pojan päätä on isketty televisioon yhä uudestaan ja hakattu lattiaan, kunnes häntä ei enää tunnista, kunnes hänellä ei ole enää kasvoja.

Ja ehkä se juuri oli tarkoituskin, hän ajattelee nostessaan katseensa toiseen punaiseen. Räikeimpään punaiseen. Punaiseen, jota ei voi olla huomaamatta. Isoihin kirjaimiin, jotka on raapustettu seinälle pojan ruumiin yläpuolelle.

EI MINUN POIKANI.

1.

Alä koskaan palaa. Niin ihmiset aina sanovat. Asiat ovat muuttuneet. Mikään ei ole ennallaan. Jätä menneet menneisyyteen. Se on tietysti helpommin sanottu kuin tehty. Menneisyydellä on tapana muistuttaa itsestään. Kuten pahentuneella ruoalla, jota on erehtynyt syömään.

En halua palata. En todellakaan. Toivelistallani on monta asiaa sen edellä, muun muassa että rotat syövät minut elävältä tai että tanssin rivitanssia. Niin kiihkeästi toivon, etten enää koskaan näkisi sitä persläpeä jossa vietin nuoruuteni. Mutta aina ei voi valita muuten kuin väärin.

Siksi ajan kiemurtelevaa A-tietä Pohjois-Nottinghamshiren maaseudun läpi jo ennen kello seitsemää aamulla. En ole nähnyt tätä tietä pitkään aikaan. Ja kun tarkemmin ajattelen, en ole myöskään nähnyt pitkään aikaan kello seitsemää aamulla.

Tie on hiljainen. Vain muutama auto ohittaa minut, yksi torvea toittottaen (epäilemättä kuljettaja vihjaa, että

olen esteenä hänen lewishamiltonmaiselle etenemiseen kohti jotain paskaduunia, johon hänen täytyy ehtiä pari minuuttia nopeammin). Minun on myönnettävä että ajan hitaasti. Nenä tuulilasissa ja rystyset valkeina rattia puristaen: hitaasti.

En pidä autolla ajamisesta. Yritän välttää sitä aina kun mahdollista. Kävelen tai matkustan bussilla, tai pidemmät matkat junalla. Ikävä kyllä Arnhill ei sijaitse linja-autoreiteillä, ja lähin juna-asema on kahdenkymmenen kilometrin päässä. Auto on ainoa varteenotettava vaihtoehto. Jälleen kerran: aina ei voi valita.

Panen vilkun päälle ja käänny päätieltä vieläkin kapeammille, vieläkin petollisemmille maalaisteille. Pöhöttyneen ruskeat ja likaisen vihreät pellot levittäytyvät tien kummallakin puolella, siat haistelevat ilmaa ruostuneista aaltopeltisuojustaan, siellä täällä näkyy risuisia koivikoita. Sherwood Forest, tai mitä siitä on jäljellä. Ainoat paikat, joissa näinä päivinä voi nähdä Robin Hoodin tai Pikku Johnin, ovat kehnosti töherretyt kyltit ränsistyneiden pubien yläpuolella. Sisällä istuvat miehet ovat yleensä turhankin iloisia veikkoja, eivätkä he varasta mitään, korkeintaan iskevät hampaat sisään, jos heitä sattuu katsomaan väärällä tavalla.

Eikä se ole edes mitään villiä pohjolaa. Nottinghamshire ei ole kovin pohjoisessa – ellei sitten ole pysytellyt koko ikäänsä M25-tien helvetillisessä syleilyssä – mutta siellä on jotenkin väritöntä ja latteaa – sieltä puuttuu täysin se elinvoima, jota maaseudulta odottaisi. Aivan

kuin kaivokset, jotka aikoinaan hallitsivat aluetta, olisivat jotenkin imaisseet seudun elämän sisuksiinsa.

Lopulta, kun en ole enää pitkään aikaan nähnyt mitään sivilisaatiosta muistuttavaa, tai edes yhtäkään McDonald'sia, ohitan vasemmalla puolella näkyvän vinon ja ränsistyneen kyltin: TERVETULO A ARNHILLIIN.

Ja sen alle joku kaunopuheinen pikku paska on lisännyt: VIELÄ EHTII KÄÄNTYÄ.

Arnhill ei ota tulijaa avosylin vastaan. Kylä on katkera, synkissä aatoksissa ja hapan. Se pysyttelee omissa oloissaan ja silmäilee vierailijoita epäluuloisesti. Se on stoalainen, järkkymätön ja uuvahtanut yhtä aikaa. Se on niitä kyliä, jotka mulkoilevat vierasta vihaisesti kun hän saapuu ja räkäisevät inhoten perään kun hän lähtee.

Arnhill ei ole viehättävä tai pittoreski, lukuun ottamatta muutamaa maatilaa ja vanhaa kivitaloa kylän laitamilla. Vaikka kaivos suljettiin lopullisesti melkein kolmekymmentä vuotta sitten, sen perintö halkoo yhä seutua kuin malmisuoni maata. Täällä ei ole olkikattoja tai riippuvia kukkakoreja. Täällä talojen ulkopuolella riippuu vain pyykkiä kuivumassa, ja joskus Pyhän Yrjön ristilippu.

Pääkatua reunustavat identtiset rivitalot nokeentuoneine tiiliseinineen ja yksi nuhjuinen pubi: The Running Fox. Ennen niitä oli kaksi enemmän, The Arnhill Arms ja The Bull – mutta ne sulkivat jo aikoja sitten. Aikoinaan (minun aikoinani) Foxin pitäjä – Gypsy – antoi meidän isompien koululaisten ryypätä siellä. Muistan yhä miten

annoin likaisessa käymälässä ylen kolme tuopillista Snakebite-olutta eli suurimman osan sisuskalujani, siltä se ainakin tuntui, ja hän odotti minua moppi ja sanko kädessä kun ilmaannuin kopista.

Myöskään viereisen talon The Wandering Dragonia, kiinalaista noutoruokapaikkaa, eivät ole kohentaneet sen enempää edistys, tuore maalipinta kuin – voisin vaikka vanhoa – uusi ruokalistakaan. Täydellisessä paluussani on vain yksi kämmi – pieni kulmapuoti, josta meillä oli tapana ostaa pennyn karkkeja, lentäviä lautasia ja Wham-patukoita, on poissa. Sen paikalla on Sainsbury's Local -kauppa. Ilmeisesti edes Arnhill ei ole täysin immuuni edistyksen voittokululle.

Sainsbury'sia lukuun ottamatta kylä vahvistaa pahimmat pelkoni. Mikään ei ole muuttunut. Paikka on ikävä kyllä täsmälleen sellainen kuin muistin.

Jatkan pääkatua eteenpäin, ohi nukkavierun leikkikentän ja kylän nurmikentän. Sen keskellä seisoo kaivosmiehen patsas. Muistomerkki kaivostyöläisille, jotka kuolivat Arnhillin hiilikaivosonnettomuudessa vuonna 1949.

Ohitan kylän kohokohdat, ajan pienelle mäelle ja näen koulun portit. Arnhill Academy sen nimi on nykyään. Rakennukset ovat saaneet uuden verhouksen ja vanha englannin rakennus, jonka katolta eräs poika kerran putosi, on purettu, ja sen paikalle on pystytetty uusi istuinalue. Kakkapökäle on kiertellä kimalteessa, mutta se on edelleen kakkapökäle. Minun se pitäisi tietää.

Pysäköin henkilökunnan parkkipaikalle rakennuksen taakse ja nousen vanhasta Golfin-romustani. Parkkiruuduissa on kaksi muuta autoa – punainen Corsa ja vanha Saab. Koulut ovat harvoin tyhjillään kesälomien aikana. Opettajien täytyy tehdä opetussuunnitelmia, järjestellä luokkahuoneita uudestaan, setviä ristiriitoja. Ja joskus, osallistua haastatteluun.

Lukitsen autoni ja kävelen pääsisäänkäynnille rakennuksen toiselle puolelle yrittäen olla nilkuttamatta. Jalkaani särkee tänään. Osittain auton ajamisesta, osittain täällä olemisen stressistä. Jotkut saavat migreenin, minulla on huono jalkani. Minun pitäisi oikeastaan käyttää keppiä. Mutta vihaan sitä. Se saa minut tuntemaan itseni invalidiksi. Ihmiset katsovat minua säälien. Minusta on sietämätöntä olla säälin kohteena. Sääli tulisi säästää niille, jotka sen ansaitsevat.

Nousen portaat pääovelle heikosti voihkaisten. Kiiltävä kyltti oven yläpuolella sanoo: »Hyvä, parempi, paras. Älä tyydy vähempään. Tee hyvästä parempi ja paremmasta paras.»

Inspiroivaa tekstiä. Mutta en voi olla ajattelematta Homer Simpsonin vastinetta: »Lapset, te yrititte parhaanne ja epäonnistuitte surkeasti. Opetus kuuluu, älkää edes yrittäkö.»

Painan ovipuhelimen nappia. Se rätisee, ja nojaan eteenpäin puhuakseni siihen.

»Olen tullut tapaamaan rehtori Pricea.»

Lisää rätinä, häiriöäänänen vihlova ujellus, ja sitten ovi

surisee. Hieron korvaani, työnnän oven auki ja kävelen sisälle.

Ensimmäiseksi minuun iskee haju. Joka koululla on omansa. Moderneissa oppilaitoksissa se on desinfiointiainetta ja näyttöpäätteiden puhdistusainetta. Lukukausimaksullisissa kouluissa se on liitua, puulattioita ja rahaa. Arnhill Academy haisee eltaantuneilta hampurilaisilta, viemäritukoksilta ja hormoneilta.

»Päivää?»

Ankaran näköinen nainen, jolla on lyhyeksi leikattu harmaa tukka ja silmälasit, nostaa katseensa vastaanoton lasin takana.

Neiti Grayson? Ei varmaankaan. Kai hän on tässä vaiheessa jo eläkkeellä? Silloin huomaan sen. Hänen poskessaan olevan ison ruskean luomen, josta versovat yhä samat mustat karvat. *Luoja*. Se on todellakin hän. Sen täytyy merkitä että silloin vuosia sitten, kun pidin häntä yhtä ikivanhana kuin saamarin dinosaurukset, hän oli vain – mitä? – neljäkymmentä? Saman ikäinen kuin minä nyt.

»Olen tullut tapaamaan rehtori Pricea», minä toistan.
»Olen Joe... *lehtori* Thorne.»

Odotan tunnistamisen välähdystä. Ei mitään. Mutta siitä on tosiaan kauan, ja hän on nähnyt lukuisten oppilaiden kulkevan näistä ovista. En ole enää se pieni laiha poika liian isossa koulupuvussa, joka juoksi vastaanoton läpi ja rukoili epätoivoisesti, ettei neiti Grayson karjahaistaisi hänen nimeään ja nostaisi meteliä siitä, että paita

oli housujen päällä tai että lenkkarit eivät olleet koulun hyväksymät.

Neiti Grayson ei ollut täysin paha. Näin usein heikompia, ujoja lapsia hänen pienessä työhuoneessaan. Hän laittoi laastaria rikki menneisiin polviin, jos kouluhoitaja oli poissa, ja juotti lapsille appelsiinimehua, jos he odottivat jonkun opettajan tapaamista, tai antoi heidän auttaa arkistoinnissa; kaiken kaikkiaan hän tarjosi heille hengähdystauon koulunpihan piinoista. Pienen turvapaikan.

Siitä huolimatta pelkäsin häntä kuollakseni.

Ja pelkään edelleen, minä huomaan. Hän huokaa – tavalla, joka kertoo että tuhlaan hänen aikaansa, omaa aikaani ja koulun aikaa – ja ottaa kuulokkeen käteensä. Mietin miksi hän on täällä tänään. Hän ei ole opetushenkilökuntaa. Vaikka ei se yllätäkään minua. Lapsena en pystynyt koskaan kuvittelemaan neiti Graysonia koulun *ulkopuolelle*. Hän oli osa rakennusta. Aina läsnä.

»Rehtori Price?» hän äyskäisee. »Lehtori Thorne on tullut tapaamaan teitä. Aivan. Kyllä. Selvä.» Hän laskee kuulokkeen. »Hän on tulossa.»

»Hienoa. Kiitos.»

Hän kääntyy taas tietokoneensa puoleen sivuuttaen minut täysin. Ei tee- tai kahvitarjousta. Ja juuri nyt ruumiini jokainen neuronit huutaa kofeiinipaukkua. Kiihkon muovituolilla ja yritän olla näyttämättä tuhumalta oppilaalta, joka odottaa rehtorin puhuttelua. Polveani jomottaa. Ristin käteni sen päälle ja hieron niveltä varkain sormillani.

Ikkunasta näen muutaman pojan, joilla ei ole koulu-pukua, roikkuvan koulun portilla. He kulauttelevat Red Bullia ja nauravat jollekin älypuhelimensa näytöllä. Déjà-vu vyöryy ylitseni. Olen taas viisitoista, roikun samoilla porteilla, siemaimen Panda Cola -pullosta ja... minkä yli me kumarruimme nauramaan, kun älypuhelimia ei vielä ollut? *Smash Hits* -lehtien ja pihistettyjen pornolehtien kai.

Käännyn pois ja tuijotan saappaitani. Nahka on hiukan kulunutta. Minun olisi pitänyt kiillottaa ne. Minä todellakin tarvitsen kahvia. Olen jo luovuttamaisillani ja pyytämäisilläni yhtä hemmetin kupillista, kun kuulen askelten narskahtelua kiillotetulla linoleumilla ja pääkäytävän pariovet heilahtavat auki.

»Joseph Thorne?»

Nousen seisomaan. Harry Price on juuri sellainen kuin odotin, jopa vieläkin surkeampi. Laiha, tyhjiin puristettu mies viidenkymppin puolivälissä, yllään muodoton puku ja tohvelit. Harva harmaa tukka on kammattu pois kasvoilta, joilla on pysyvästi huonoja uutisia uumoileva ilme. Uupunut alistuminen leijuu hänen ympärillään kuin tympeä partavesi.

Hän hymyilee. Hampaat ovat vinksallaan ja nikotiinin tahraamat. Siitä tulikin mieleeni, etten ole saanut tupakkaa sen jälkeen kun lähdin Manchesteristä. Sen ja kahvinhimoni takia voisin kiristellä hampaitani yhteen kunnes ne murenevat.

Mutta ojennan käteni ja onnistun hymyilemään toivoakseni miellyttävästi takaisin. »Hauska tavata.»

Näen miten hän arvioi minut nopeasti. Kymmenisen senttiä pidempi kuin hän. Parta ajeltu. Hyvä puku, uutena kallis. Tummat hiukset, joskin niissä on nykyään reilusti harmaata. Tummat silmät, joskin niissä on reilusti punaista. Minulle on kerrottu, että minulla on rehelliset kasvot. Siitä näkee, miten vähän ihmiset ymmärtävät.

Hän tarttuu käteeni ja pudistaa sitä lujasti. »Kanslia on täälläpäin.»

Nostan laukunhihnan olalleni, yritän pakottaa huonon jalkani kävelemään kunnolla ja seuraan Harrya rehtorin kansliaan. Showtime.

»No niin, edellisen esimiehenne suositukset ovat kerrassaan loistavat.»

Niin pitikin olla. Kirjoitin ne itse.

»Kiitos.»

»Kaikki näyttää itse asiassa todella vaikuttavalta.»

Paskanpuhuminen on yksi erityistaitojani.

»Mutta...»

Siinä se nyt tuli.

»Edellisestä toimestanne on melkoisesti aikaa – yli vuosi.»

Kurotan käteeni laihaa, maitoisen kahvin, jonka neiti Grayson oli lopulta kolauttanut eteeni. Siemäisen ja yritän olla irvistämättä.

»Niin, tuota, se oli tarkoituksellista. Päätin että tarvitsin sapattivuoden. Olen opettanut viisitoista vuotta.

C. J. TUDOR

»Kauhean hyvä, jokaisessa merkityksessä.»

– LEE CHILD

»Hypnoottinen kerta kaikkiaan...
musta tähti on syntynyt.»

– A. J. FINN

»Kutkuttavan karmiva.
Kiistatta aivan yliveto kirja.»

– RILEY SAGER

»*Paluu pimeästä* antaa
tiukan vastuksen Stephen Kingille.»

– JAMES OSWALD

